

ΣΗΜΕΡΑ Η ΖΩΗ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟΤΕΡΟ Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Σήμερα ή ζωή πολύ λιγότερο μ' άρέσει,
πάντα μ' άρέσει όμως νά ζω: τό έλεγα λοιπόν.
Σχεδόν άγγιξα τό κομμάτι του όλου μου και συγκρατήθηκα
μέ μιά πιστολιά στή γλώσσα πίσω από τή λέξη μου.

Σήμερα άγγίζω τό πηγούνι μου άποτραβηγμένος
και μέσ' από αυτά τά στιγμιαία πανταλόνια λέω στό εαυτό μου:
Τόση ζωή και ποτέ!
Τόσα χρόνια και πάντα οί βδομάδες μου!...
Τά γονικά μου θαμμένα μέ τήν ταφοπετρά τους
και τό θλιβερό τους ζέντωμα πού δέν έληξε·
άπ' όλακερο κορμί άδέρφια, άδέρφια μου,
και - στό τέλος - τό είναι μου σταματημένο και μέ γιλέκο.

Μ' άρέσει άπέραντα ή ζωή
όμως, έξυπακούεται,
μέ τόν άγαπητό μου θάνατο και τόν καφέ μου
και μέ τό μάτι στίς θάλλουσες καστανιές του Παρισιού
και λέγοντας:
Μάτι είναι τούτο, εκείνο· μέτωπο τούτο, εκείνο...
κι επαναλαμβάνοντας:
Τόση ζωή και ποτέ· δέν μου πετυχαίνει ό τόνος!
Τόσα χρόνια και πάντα, πάντα, πάντα!

Είπα γιλέκο, είπα
όλο, κομμάτι, άγωνία, είπα σχεδόν, για νά μήν κλάψω.
Πώς είν' άλήθεια ότ' υπέφερα σ' εκείνο τό νοσοκομείο πού στέκεται
παράμερα
κι είναι καλό κι είναι κακό πού έχω κοιτάζει!
άπό κάτω πρός τά πάνω τόν οργανισμό μου.

Θά μ' άρέσει νά ζω πάντα κι άς γίνει νά! ή παραδαρμένη μου,
γιατί, όπως έλεγα και τό επαναλαμβάνω,
τόση ζωή και ποτέ! Και τόσα χρόνια,
και ποτέ, πολύ ποτέ, ποτέ ποτέ!

(« Ανθρώπινα Ποήματα», 1939, σελ. 32-33, έκδοση Λάς 'Αμέρικας Πάμπλισιν).

ΘΕΩΡΩΝΤΑΣ ΨΥΧΡΑ, ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΑ

Θεωρώντας ψυχρά, άμερόληπτα,
πώς ό άνθρωπος λυπάται, βήχει κι ώστόσο
άρέσκεται στό χρωματιστό του στήθος·
πώς τό μόνο πού κάνει είναι νά στοιχειοθετείται
μέ μέρες·
πώς είναι θλιβερό θηλαστικό και χτενίζεται...